

Arrest

nr. 159 516 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van een bevel om het grondgebied te verlaten van 14 september 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2013 met referentienummer 35778.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. PRESSMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2006 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type C. Op 2 augustus 2006 is het visum afgegeven.

Op 23 november 2006 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 1 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 oktober 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 5 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 27 februari 2008 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 3 juni 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 juni 2008 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 25 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 17 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 7 oktober 2010 dient verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 10 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 4 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 9 september 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onontvankelijk werd verklaard op 10.12.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M., M. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 28.06.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

Op 14 september 2013 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Verblijft In het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7 al 1,1 °, van de Wet van 15 december 1980) Niet in het bezit van een geldig paspoorten/of geldig visum. Aanvraag artikel 9 is ongegrond”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

*“DOORDAT de ongegrondheid van de beslissing slechts wordt gemotiveerd als volgt:
"Er werden medische elementen aangehaald door M., M. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 28.06.2013 in gesloten omslag).
TERWIJL de motivering overeenkomstig voornoemde artikels de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden en afdoende dient te zijn.”*

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de advies in het medisch verslag van 28 juni 2013. Er wordt geconcludeerd dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekster gewoonlijk verblijft.

Verzoekster beperkt het citaat slechts tot een deel van de motivering van de bestreden beslissing. Bovendien wordt in de beslissing verwezen naar het medisch advies van 28 juni 2013, dat samen met de beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing. In het medisch verslag wordt verder toegelicht dat uit de medische gegevens voorgelegd door verzoekster geen aandoening blijkt die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Waar verzoekster haar kritiek uit op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing kan deze onvolledige lezing niet worden tegengeworpen aangezien uit de motivering van de bestreden beslissing, in combinatie met het medisch advies van 28 juni 2013 blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld.

Verzoekster maakt tevens met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging zoals vastgelegd in artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“DOORDAT in het verslag van de arts-adviseur wordt verwezen naar een gebrek aan actuele gegevens. TERWIJL nooit werd verzocht actuele gegevens bij te brengen. De bestreden beslissing geeft aan dat er medische elementen werden aangehaald door verzoekster, maar dat deze niet weerhouden konden worden. Er wordt vervolgens verwezen naar het verslag van de arts-adviseur dd. 28.06.2013. De arts-adviseur werpt vooreerst het gebrek aan actualisering van de medische informatie op. Verzoekster werd nooit gevraagd om haar gegevens te actualiseren. Bij onderhavig verzoekschrift brengt zij 2 medische verslagen bij, zodat aan de actualisering is voldaan. Vervolgens stelt de arts-adviseur dat geen concrete medische diagnose kan worden weerhouden. Verzoekster is het hiermee niet eens. Verzoekster wijst opnieuw naar de thans bijgebrachte verslagen. Hieruit blijkt meer dan afdoende de diagnose die de respectievelijke artsen stellen. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.4 Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet dienstig op dit beginsel beroepen.

Artikel 6 van het EVRM is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de *in casu* bestreden beslissing een weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf betreft en dat het in dit geval aan de aanvrager toekomt om zijn verblijfsaanvraag te staven aan de hand van alle vereiste en volgens hem nuttige en dienstige gegevens. Verzoekster kan haar eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. Het komt ook aan verzoekster toe om de actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. Indien verzoekster in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, dient zij deze over te maken aan de verwerende partij. Een schending van de rechten van de verdediging kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar verzoekster twee medische verslagen toevoegt aan haar verzoekschrift merkt de Raad op dat deze stukken niet aan de gemachtigde waren ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze medische verslagen die pas thans bij het verzoekschrift zijn gevoegd en die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekster kan de gemachtigde bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben

gehouden met de actuele medische verslagen waarvan de gemachtigde geen kennis had en kon hebben.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“DOORDAT de vordering van verzoekster ongegrond wordt verklaard.

TERWIJL Uit de destijds en thans voorgelegde medische attesten duidelijk blijkt dat het medisch probleem van verzoekster dient te worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter Vr.W.”

2.6 Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn wanneer hij terugreist naar zijn land van herkomst of gewoon verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Het loutere feit dat verzoekster stukken heeft voorgelegd waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, volstaat niet om aan te tonen dat de aanvraag zonder meer gegrond moet worden verklaard. De ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt van een terugkeer naar het land van herkomst. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met deze vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder in de bestreden beslissing volstaat niet om de motieven te weerleggen. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN